מהורות א"ר יצחק (נפחא) יבבאין מנוי אדם

לנוי בהמה ורב יוסף אמר יהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא ימקל

של בהמה של מתכת מקבל מומאה מה

מעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל

ואדם מושך בהן: יומובלן במקומן: והאיכא

חציצה א"ר אמִי בשריתכן לימא ר' אמי כרב

יוםף סבירא ליה דאי כר' יצחק ◊(נפחא)

דאמר בבאין מנוי אדם לנוי בהמה כיון

דריתכן עבד בהו מעשה ופרחה לה מומאה מינייהו דתנן: כל הכלים יורדין לידי

מומאתן במחשבה ואין עולין ממומאתן אלא בשינוי מעשה סבר לה כרבי יהודה

דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא

ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן

אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין ישאל

תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי

שחולקין בין מבעת למבעת אמר לו שמא

לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין

מומאה דא ודא חדא היא ולענין מומאה

דא ודא אחת היא יוהתגן מבעת אדם

ה) ברקיי ניתח, כ) כנים פכ"ה מ"ט לקמן ומ: סוכה יג: קדושין נט. [מנחוח סט:], ג) חוספתא דכלים (ב"מ) פ"ב, ד) כלים פי"ב מ"א,

ב) תוספתה שם, ו) לקמן נט:

ה) מוספתה שס, ו) נקמן נט:
כלים פי"ג מ"יו, ו) לקמן קכג.
כלים שם מ"ה, ה) כלים שם,
ט) לקמן קכג. [מוספתה שס],
ז'ל אמרו, כ) [לקמן פב.
קטו: קכג. עירוצין פח:

בסחים יב: סוכה ינו. כתובות

פסחים יב: סוכה יט. כתובות קי. ב"מ כב. פ: קז. קט. בכורות נה. וע' סוכה כ': ובתום' שם ד"ה הישן], () רש"ל כ' דהאל א"נ שייך () רש"ל כ' דהאל א"נ שייך

. אחר ד״ה רודה, ואינו דרש״ בא להשמיענו ענינו של מקל אבל ודאי דמה שפי׳ רודה מכה ומיסרה אינו אלא לפי׳ א׳

מכה ומיסרה אינו אלא לפי׳ א׳ של רש״י ולא״נ פי׳ של רודה

שמכה בו את הבהמה. וברש"ל

לפני ליתה המאי א"נ שייך לפני ד"ה רודה] מ) לטהר

נפר ליים לאים של נסהר בכך כל"ל, () [ועי תוס' סוכה יב: ד"ה מהו דמימא ומה שנכתב שם על הגליון ויש ליישב

גליון הש"ם

. גם' ושאר כל המבעות.

גבו ושאר כל המבעות. ע" כלים פ"ל מ"ג נל"ם ד"ה למעלה מן המשכנ: שם דאי לענין מומאה דא ודא אחת היא. ע" לקמן ס ע"ל מופ', ד"ה למלי חזיל:

שם בשלימה. עי' לקמן ס ע"א מוס' ד"ה הואיל ואשה אוגרת: תום' ד"ה היא

ע"מ ננוס 'ר"ם הוחל ומנוס 'ר"ה היא מוגרמ: תום' ר"ה היא של אלמוג ובו' לא שמיה בית קבול. ע"י לעיל ד" יו ע"ח מוס' ד"ה ועל שחר.

סוכה דף יב ע"ב תד"ה מהו

הנכה יו יג ב ג שם הלכה ט: יד ד מיי׳ פ״ג מהלי מקוואות הלכה טז: שו ה מיי׳ פ״ח מהלי כלים הלכה י:

הנכה י: מז ו שם הלכה ט: יז ז מיי' פ"ד מהל' כלים הלכה ו: יח ח מיי' פ""ל מהל' כלים

:סלכה יד יש ט שם הלכה טו: ב י מיי' פ"כ מהלי שבת הלכה י סמג לאוין סה מוש"ע א"ח סי׳ שה סעיף

לעזי רש"י

בוקל"א. אבזם. בראצייר"א [ריברציי"ר]. להפשיל שרוולים. אישפיגל"א אישפינגל"א]. סיכה [אישפינגל"א] (״שאינה נקובה״, בניגוד למחט רגילה שהיא נקובה). חוד איינט"א חוד בשטי"ל. אוכף.

מוסף רש"י

. כל הכלים יורדין לידי טומאתז. לידי תורת טומאה טובאוק: פידי מולע סומוס (לקמן נח:). במחשבה. כגון עור מחוקן סחמו למנעלים עומד ואינו מקבל טומאה עד שיעשו המנעלים, חישב עליו לעשותו שלחן, דאינו חסר שום מלאכה, דהשתא מיד שוט מנטופט, לטענה מיל לאוי לשלמן, מקבל טומאה מיל (מנחות סט. ובעי־ז טובה יד.) וכגון גולמי כליס, לאמר בהכל שומטין (חולין דמתר בהכל שוחטין (חולק מה, כה,) ל שעחיד לשוף לשבן לשבן הה, לל שתחיד לשוף לשבן ולגדלה ואמר החם דאכםי חסרון מלאכה היא וניהודים, עליה שלא משבן ושלא לשבן, הביאמו לשוף ושלא לשבן, הביאמו מחשבה זו לידי גמר מלאכה מחשבה זו לידי גמר מלאכה הביאמו לשבל מכלן ולהכל (קדושין נמ.).
ואין עולין מטומאתן.
ואין עולין מטומאתן.
משקיבלוה, אלא בשינוי
מעשה. שיעשה בה מעשה להלהלם, שישברם או ינקבם, וכן עד שלא קבלו טומאה אין עולין מחורת קבלת טומאה שירדה במחשבה טומאה שירדה במחשבה וכן עד שלה קבלו מוחלה

אין עולין מחורת קבלת

מומחה שירדה במחשבה

מומחה שירדה במחשבה

עד שיתחיל לשוף לשכן

עד שיתחיל לשוף לשכן

ולגרר (קדושיו נש.) וכגון

עיבדו לשלתן ולדרגע חוישב

עיבדו לשלתן ולדרגע חוישב

עיבדו לשלתן ולדרגע חוישב

עיבדו לשלתון ולדרגע חוישב עניו נרנועות וסנונין ניין מחשבתו מבטלתן מתורת קבלת טומאה (סובה שם).

מוסף תוספות

א. כי מה ששנינו יוצאים בשיר הוא שעושים טבעת גדולה שמקפת כל הצואר ותולין בה טבעת קטנה לתת בה האפסר ואותה טבעת מהודקת הרבה [וכיון]. ריטנ״א. ב. משו״ה לן דהא איכא חציצה שאיז המים כלל ווציצו, שאין המים כלל נכנסים בין שני הטבעות. ליענ״א. ג. [וקשה] עליו דמה בכך דהא תרוייהו כחד כלי חשיבי וכעין שריון קשקשים. ריטנ״א. T לפי פירושו. רשר״א וצואר הבהמה. ריטנ״ל, 1. שהיו רחבים מעיקרא. הרח"ש. T. משום מוסי התחיק. המשחם דסתמן מהודקים ומשמע לן דמתני׳ סתמא קתני כדרך שהדבר הגיל. רענ״6. ח. פירש רש״י שהטבעת עיקר והוה ליה

והא איבא חציצה. פירש נקונטרק" שטבעת תקוע נשיר נחוזק ואין המים נכנסים שם ב גואומר ר"י דלריך לומרד שפעמים מסירים אותן ועושים מהן מלאכה בפני עלמן שאם כל שעה היו קבועים בלואר הבהמה היה הכל חשיב כלי אחד ולא הוי חלילה וה"ר

. פור״ת פירש והא איכא חלילה לפי שהוא דבוק בלואר הבהמה: בשריתבן. להכי לא מוקי לה במחוללין דאין דרך השיר להיות כן יֹ: מבעת שהתקינה לחגור בה מתניו. נראה לר"י

דהיינו לחגור מלבושיו שהן רחבים ואוגדם כנגד מתניו בטבעת כעיו שפי׳ בקונטרס לקשור בה את כתפיו: היא של אלמוג וחותמה של מתכת. חוא״ת והא יש בה בית קיבול מקום מושב החותם וי"ל דאין זה בית קיבול דחמרינן בית קיבול העשוי

למלאות °לא שמיה בית קבולט: והתניא מחם בין נקובה בין אינה נקוב'. לראה לר״י דלא פריך אליב׳ דאביי דאיהו הוה מפרש שאינה נקובה היינו שניטל חורה או עוקלה אלא אליב׳ דרבא פריך דלדידיה לא מלינן לפרש הכי כדמוכח

בריש כל הכלים (לקמן קכג.) ותימה לר"י דכיון דלא ידע המקשה דמיירי בגלמי א"כ בלאו הכי תקשה ליה לרבא כדפריך בריש כל הכלים (ג"ו שם):

םמאה ומבעת בהמה וכלים ∘ושאר כל הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו גמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניאס ימבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו מהורה ולא אמרו ממאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן יימבעת של מתכת וחותמה של אלמוג ממאה היא של אלמוג וחותמה של מתכת מהורה כי קאמר ליה איהו גמי כולה של מתכת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחם למחם אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת •ראי לענין מומאה דא ודא אחת היא ולענין מומאה דא ודא אחת היא ״והתנן ״מחמ שניטל חורה או עוקצה מהורה כי קאמר ליה יבשלימה ובשלימה דא ודא אחת היא סוהתנן ימחט שהעלתה חלודה אם מעכב את התפירה טהורה ואם לאו ממאה ואמרי דבי ר' ינאי והוא שרישומה ניכר כי קאמר ליה בשיפא קאמר לי׳ ובשיפא דא ודא אחת היא והתניא ∞מחמ בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלמלה בשבת ולא יאמרינן נקובה אלא לענין מומאה בלבד הא יתרגמא אביי אליבא דרבא בגלמי: בותני יומא במרדעת בזמן שהיא קשורה בו זכרים יוצאין לבובין רחלות יוצאות שחוזות כבולות וכבונות העזים יוצאות צרורות רבי יוםי אוסר בכולן חוץ מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים יוצאות צרורות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות. דלאו משום תכשיט מיטמאו דאין תכשיט לכלי וכלי נמי לא הוו אלא תכשיט כלי ומיהו בעודן מחוברות לכלי מיטמו עם הכלי דהוי יד לכלי דכל המחובר לו הרי הוא כמוהו: בבאין מנוי אדם לנוי בהמה. מתני׳ כגון שנעשה שיר זה לתכשיט אדם ובעודו לאדם נטמא

ולאחר טומאתו נתנו לבהמה ולריך להטבילו מטומאתו ראשונה שלא יגע בטהרות: הואיל ואדם מושך בהן את הבהמה. חשיב ליה כלי תשמיש דאדם: מקל של בהמה. שרודין בו את הגמל. או את האנקה. 6 אי נמי כעין שעושין להנהיג את הדוב: של מחכת. דאילו של עץ פשוטי כלי עץ לא מקבלי טומאה: מאי טעם. הרי לורך בהמה: רודה. מכה ומייסרה: והחיכה חלילה. שטבעת הקבוע בשיר קבוע בו בחוזק ואין המים נכנסין שם: בשריתכן. הכה בפטיש עד שנתפשט ונתרחב הנקב סביב סביב: כרב יוסף סבירה ליה. דאמר כשהן של בהמה נמי מקבלי טומאה הואיל ואדם מושך בהן הלכך כי ריתכן לאחר טומאה אכתי במילתייהו קיימי ולא פרחה טומאתן דאכתי חזו לבהמה: דאי כרבי ילחה. דאמר לא מקבלי טומאה אלא בעודן לאדם טומאה זו שקבלו בעודן לאדם כיון דריתכן ושוב אין נאים לאדם בטלי להו מתורת תכשיט וטהרו מטומאתן: יורדין לידי טומחתן במחשבה. מאחר שחישב עליו שיניחנו כמות שהוא עכשיו ולא יוסיף תיקון אחר הוא גמר מלאכתו ומקבל טומאה: ואין עולין מטומאתן. מאחר שחישב על העור לעשות שטיח ירד לידי טומאה ואם חזר וחישב עליו לרלועות וסנדלים לא בטל מתורת כלי מיולא טהר בכך עד שיתן בו אומל דהוי שינוי מעשה הא בשינוי מעשה מיהא עולה מטומחתו: לחקן. וזו היא תקונו ללורך בהמה: לאו מעשה הוא. לבטלו מתורת כלי: במחוללין. מתחלה נעשו חלולין רחבים שיש חלל בדביקתן שנתן טבעת בתוך טבעת כמות שהוא כחב: שחולהיו. יש חילוק בהלכותיהן ואיני יודע מהו חילוקן: אלא לענין שבת. לענין

הוצאת שבת יש חילוק בין יש עליה

חותם לשחין עליה חותם כדחמר לקמן בפ' במה אשה (דף נט:): דא ודא אחת היא. כל טבעות דין אחד להן:

שהחקינה לחגור בה מתניו. שקבעה

נמ'

רב נסים גאון

והא איכא חציצה. בראש מסכת עירובין אמרו חציצין נינהו דכתיב (ורחץ במים את כל בשרו שלא יהא דבר חוצץ שלא יהא דבר חוצץ בין מים לבשרו. ועיקר דילה במס׳ סוכה (דף ו) בפרק א׳ ובמס׳ מקוואות בפרק ט׳. הא תירגמא אביי בגלומי. ותמצא עיקר דיבור זה בפ׳ כל הכלים [דף קכג] הניטלין בשבת. ואני אבאר לך פירושו כי

רבינו חננאל

טהורות. ואוקמה ר' יצחק נפחא בבאין מנוי אדם, כלומר טבעת אדם היתה ונעשית עתה שיר לבהמה. השיר ומושך בה הבהמה, . שנמצאת טבעת העשויה לאצרעו של אדם. כמו מכל בה כו׳. וטובלין במקומה. בה כרי. וטובלין במקומה.

והא עביד חציצה, כלומר

כיון שהשירין הללו נושכין

זה לזה הרי מקום הנשיכה

סתום ואין המים באין בהם.

ופריק ר' אמי בשרתכן,

כלומר ריתכן באור והטבילן במים בעודן השירין כמו . גחלים לוחשות שד גחלים לוחשות שהמים באין אליהם מכל צד. ואמרינן האי פירוקא דר' אמי דלא כר' יצחק נפחא היא, דאי אליבא דר' יצחק . נפחא טבעת של בהמה יורד לקבל טומאה, אפילו אם יחשב עליה להיות טבעת של אדם, וטבעת של אדם להבטל מעליה תורת כלי אלא בשינוי מעשה כדתנן

לה כטבעת כלים ולא דמיא לאדם מושך בהם שאינו משתמש בה כלום אלא מונחת ועומדת לרלועה ומיהו עם הרלועה מקבלת טומאה אבל אם היה נוטלה ומחזירה אינה מקבלת טומאה לעצמה: כי קאמר ליה איהו נמי. דא ודא אחת היא: דאלבע קאמר ליה. ולענין שבת יש חילוק: **אלמוג.** עצי אלמוגים ומ״א ין והוא נאה: טמאה. דבתר טבעת אזלינן ופשוטי כלי מתכות טמאים: היא של אלמוג טהורה. דפשוטי כלי עץ הוא: אלא לענין שבח. לענין הוצאת שבת יש חילוק בין נקובה לשאינה נקובה דנקובה קתני חייב חטאת ובשאינה נקובה כגון אישפיגל"א שהיא תכשיט קתני אינו חייב חטאת בפרק במה אשה (לקמן דף מ:): **חורה.** חור שלה: **עוקלה**. פוינט"א: **חלודה**. רואיירא"ה: והוא שרישומה. של מחט ניכר דהוי כלי וטמאה. ל"א שרישומה של חלודה ניכר בבגד היינו עיכוב תפירה וטהורה: בשיפא. נישופת בשופינא שקורין לימ"א שאין בה חלודה: **מוחר לטלטלה בשבם.** בחצר דהא חזיא ליטול את הקוץ ותורת כלי עליה: **ולא אמרו נקובה.** חלוקה להלכותיה אלא לענין טומאה בלבד דנקובה מקבלת טומאה ושאינה נקובה לא: הא סרגמא אביי. בפרק כל הכלים: בגלמי. שהוא גולם שנקללה מן החוט ועומדת לינקב התם הוא דכל זמן שלא נקבה אינה מקבלת טומאה דהא לא נגמרת מלאכתה ולענין טומאה כלי מעשה כחיב (במדבר נא) שגמר כל מעשהו ומיהו לענין שבת שריא דזימנין דממליך עלה ומנח לה הכי ומשוי לה מנא לנטילת קוץ אבל מחט שנגמרה מלאכתה כגון אישפינגל"א שאינה עומדת לינקב דא ודא אחת היא לטומאה: בורגר' מרדעת. בשטי"ל ומניחין אותו כל היום על החמור לחממו דאמרי אינשי חמרא אפילו במקופת תמוז קריר ליה ולקמן נג.ן: **שהיא קשורה בו.** בגמ' נשםן מפרש: **וכרים.** אילים: לבובים שחוום כבולום וכבונות. מפרש בגמרא [נג: נד.]: לרורום. דדיהן לרורות פעמים ליבש שמהדקן כדי שלא יחלבו עוד ויתעברו או יהו שמנות לאכול ופעמים לחלב לשמור חלבן שלא יטפטף לארץ וקושרין להם כים בדדיהן: ר' יוםי אומר ברולן. דמשוי הוא: חוץ מן הרחלים הכבונות. שהוא שמירת למרן שלא יטנף והוי להו תכשיט: יולאום לרורום ליבש. ר' יהודה סבירא ליה

בראש רלועה ועשאה כמין בוקל"א שעושין לסרגין של סוסים: **ולקשור בה בין רספיו**. במי זרועומיו בראלייר"א: **טהורה**. דהדר הויא

גמ'

שהטבעת עיקר והחדים. פשוטי כלי עץ שאין מקבלים טומאה. ליטנ״א לקמן נט: 0. [דהיינו] החותם שמהדקין על הטבעת לעמוד שם ואינו מפרקו לעולם אותו קיבול לא חשוב קיבול שהרי סתום הוא עומד תמיד ולא נראה קיבולו. מוס׳ מ״ד. (וע״ לעיל ז. מוד״ה ועל שלר לדס שכתנ כן מפורש, וע״ לעק״ל ושס״ל). כל הכלים יורדין לידי טומאתן כר, ואי בשריתכן הנה עשה בהן מעשה ונסתלקה תורת כלי מעליהן, ואין צריכין לא הואה ולא טבילה. כי בעינן מעשה לטלק תורת כלי מעליהו, מעשה לקלקל, כגון שבירה וכיוצא בה, אבל ריתוך שהוא תיקון וחיזוק לכלי מתכות, כי האי גרונא אינו מעשה לטהר ולא מבטל הטומאה מעל הטבעת. במתניתא תנא במחוללין, כלומר הלויון קלשון נבובים אלו השירין, והמים באין בהם מכל צד ואין שם חציצה. תנא ומכניס חבילים לתוך ידו, ובלבד

כתנא קמא דלאו משוי הוא ומיהו ליבש דמיהדק שפיר וליכא למיחש דילמא נפיל ואמי לאיתויי אבל ליחלב דלא מיהדק שפיר חיישינן: